

Ziua ispășirii finale este iminentă

9 aprilie 2005

Gili Cârstea

Dumnezeu ne-a avertizat chiar din timpul lui Daniel că El va ridica o împărăție a neprihănirii “în vremea” când împărații Europei lucrează la alcătuirea unui nou imperiu pe continent. Piatra desprinsă din munte “fără ajutorul vreunei mâini” nu va fi însă un alt imperiu după chipul și asemănarea acestei lumi, ci o restaurare unică a templului inimii pentru locuirea deplină a Duhului Sfânt. Această lucrare a zilei ispășirii va încurca toate proiectele omenirii pentru mileniul trei, obligând autoritățile centrale să ia măsuri drastice împotriva urmașilor lui Hristos. Ura lumii pentru un Dumnezeu locuind în trup va produce o asemenea agitație, încât se va renunța la orice respect pentru drepturile omului și libertatea de conștiință, iar sfântul oficiu al inchiziției va fi reactivat de urgență.

Semnele timpului, dar mai ales dezvoltarea uimitoare a cunoașterii caracterului lui Dumnezeu în ultima vreme, ne arată că ziua ispășirii pentru cei vii este iminentă. Ni s-a spus că ea va veni fără avertizări prealabile. Maleahi ne-a anunțat că Solul Legământului va intra “deodată” în templul Său, iar scopul intrării Lui este curățirea poporului lui Dumnezeu. Autorii Noului Testament au spus și ei că venirea lui Hristos, pe norii cerului sau în templul inimii, la “nuntă,” va fi surprinzătoare, “când nu vă așteptați.”

Deși nouă ne-ar fi plăcut ca aceste evenimente cruciale să fie anunțate pe căi administrative, așa ceva nu se va întâmpla. Nu veți auzi sâmbătă la anunțuri că peste două săptămâni va avea loc ziua ispășirii finale. Aceasta și pentru că de ani de zile nu mai auziți de la amvon că cel puțin ar exista o asemenea zi a ispășirii finale. Și aceasta pentru că de ani de zile nu mai auziți că trebuie să deveniți părtași de natură divină, prin locuirea Duhului Sfânt în inimă. Tot ce ați auzit în ultimele decenii a fost că veți trăi în păcat până la a doua venire a lui Hristos, și veți deveni sfinți abia în clipa când veți da mâna cu îngerul păzitor în drum spre cer. Academia bisericii rămășiței a stabilit că nu există viață fără păcat în trup omenesc, și că neprihănire “fără pată” vom avea abia atunci când “trupul acesta supus putrezirii se va îmbrăca în neputrezire.” Din acest motiv teologii noștri îmbrățișează tot mai mult dogma papală a concepției imaculate. Un Hristos cu trup păcătos nu putea trăi în sfințenie.

Să nu vă mirați dacă veți începe să auziți că deveniți părtași cu Hristos prin misterul euharistiei, calea prin care Hristos ia chip în voi. Prin puterea pastorului, pâinea și vinul de la

sfânta cină se transformă în trupul și sângele lui Hristos în voi. Incredibil? Mai vorbim. Credeți că degeaba negociem de zeci de ani cu bisericile “surori” o evanghelie comună și un Hristos inter-denominațional? Credeți că pentru nimic este zilele acestea adorat defunctul papă Ioan Paul al II-lea? Niciodată în istoria creștinismului nu s-a reușit o apropiere atât de puternică a fraților “separați” de biserica-mamă, iar pontiful a insistat în toate aparițiile lui publice că euharistia este “liantul unității.”

Cu toate acestea, Dumnezeu își va ține promisiunea. Solul legământului pe care Îl dorim va veni, deodată, în Templul Său, iar inimile noastre vor fi curățite, refăcute, justificate, restaurate, devenind locuința unei neprihăniri veșnice. Atunci va fi enunțat mult-așteptatul decret divin: “Cine este nedrept, să fie nedrept și mai departe; cine este întinat, să se întineze și mai departe; cine este fără prihană să trăiască și mai departe fără prihană. Și cine este sfânt, să se sfințească și mai departe!” (Apoc 22:11). În acel moment, ura împotriva lui Dumnezeu descoperit în trup va atinge proporții monumentale, descoperind natura ucigașă a păcatului. Ferice de cei care se vor afla atunci “sub ocrotirea Celui Prea Înalt,” ale căror haine strălucitoare vor face să strălucească slava lui Dumnezeu pe fața lui Isus Hristos.

Trăim chiar în zilele când taina fărădelegii este gata să înlocuiască evanghelia veșnică, iar lumea întreagă este extaziată de chipul de aur proiectat de omul fărădelegii. Omenirea este plecată în adorare la picioarele “femeii” a cărei cupă reprobabilă, plină de compromisurile cu care amețește lumea, nu mai sperie nici chiar pe străjerii de pe zidurile Sionului.

Fiți gata să deveniți, curând și “deodată,” locuința lui Dumnezeu prin Duhul, singura cale consacrată de pașii lui Hristos către “scopul lui Dumnezeu din veacuri veșnice” (DA 161).